

CHƯƠNG I

“Đôi lời nhắn gửi” - The Charlatans⁽¹⁾

CHARLIE THƯƠNG NHỚ,

Em xin được anh thứ lỗi vì đã chần chờ bảy tuần mới viết được thư này. Thực tình em vẫn không biết tại sao lại làm việc này nữa. Anh có đọc được đâu, và cũng sẽ không bao giờ biết được em đang cảm thấy ra sao. Em biết mình chẳng thể thay đổi quá khứ. Nhất là những gì xảy ra trong vài tháng qua. Dầu cố gắng đến mấy thì chúng vẫn mãi in hằn trong tâm trí em. Em không quên và sẽ không bao giờ có thể quên cho được.

Nhưng sao mà kì lạ, em không thể ngừng nhớ những điều nhỏ nhặt diễn ra trong ngày định mệnh đó. Ví dụ như sáng hôm ấy em ăn gì, lúc đó trên *radio* đang phát bài hát nào, sao em lại mặc quần *jeans* xanh thay vì diện tuyền màu đen. Những dòng suy nghĩ vụn vặt đó cứ quanh quẩn trong đầu em suốt cả đêm ngày, nhưng đến khi định chia sẻ với ai đó, em lại không tài nào mở miệng được. Em không sao làm được.

(1) *One to Another* là bài hát của ban nhạc The Charlatans, thể hiện mong muốn được thu hẹp khoảng cách và thấu hiểu sâu sắc giữa người với người.

Bác sĩ trị liệu tâm lí cho em nói rằng, nếu không thể nói ra thì có lẽ viết nhật kí sẽ giúp em khuây khỏa phần nào. Mà em đâu phải người duy nhất cần được giúp đỡ trong căn nhà này. À mà đúng đấy, em đang phải gặp bác sĩ tâm lí. Mọi chuyện bắt đầu tồi tệ hơn từ ấy.

Thậm chí giờ em không biết bắt đầu kể từ đâu. Mọi chuyện chẳng còn như xưa. Gần như mỗi ngày mẹ đều vật vã giữa những cơn uất nộ phủ nhận thực tại. Mới phút trước, mẹ hành xử như thể anh vẫn đang học bài hay nghe nhạc trên tầng. Ngay phút sau, cảm xúc của mẹ hoàn toàn sụp đổ. Mỗi ngày mẹ đều sống lại cái ngày mà anh chết. Bác sĩ trị liệu cho em nói rằng, chuyện đó cũng hoàn toàn bình thường. Nhưng em bắt đầu tự hỏi, liệu thực sự có tiêu chí đánh giá mức độ bình thường cho chuyện này không.

Bố vẫn khó hiểu thế, thi thoảng lại cần nhann và đổ lỗi. Nhưng bố hầu như không nói gì, có khi nhiều ngày như vậy. Em không biết những lúc như vậy bố nghĩ gì trong đầu, nhưng từ trước đến nay cả nhà mình cũng có biết đâu. Bố và em chắc cùng chưa rơi giọt nước mắt nào. Em nghĩ khóc lóc chẳng ích chi, nào thay đổi được những điều anh đã làm và cũng không cứu anh sống lại. Dù khóc lóc có thể giúp em nguôi ngoai, nhưng làm sao khiến em quên được.

Giờ anh không phải tốn công tìm bố nữa đâu. Hoặc bố sẽ ngồi thờ người trước ti vi hoặc tự nhốt mình trong gara, nhưng em không trách bố. Vì em cũng không mấy khi ló mặt ra khỏi nhà. Cả nhà mình giờ đã nổi tiếng như anh hằng mong muốn rồi đó. Trên báo tràn ngập ảnh gia đình mình, thậm chí cả hình chụp nhà mình nữa. Nhưng người ta chỉ dùng đi dùng lại một tấm ảnh duy nhất của anh: bức ảnh kỉ yếu năm ngoái, đợt anh nuôi tóc dài. Lúc ấy mẹ cẩu anh lắm. Mẹ cầm rằm, anh chẳng giống anh

ngày thường chút nào. Giờ nhớ lại câu đó, em thấy thật buồn cười, vì rõ ràng cả nhà mình chưa bao giờ hiểu nổi con người anh.

Phòng anh vẫn hết như lúc anh còn đây. Hoặc gần như thế. Cảnh sát đã khám xét phòng ngủ của anh ngay sau hôm đó. Mẹ đã cố sắp xếp lại mọi thứ như cũ, em thì không giúp được gì nhiều. Đã lâu rồi em không vào phòng anh, chắc mấy tháng rồi cũng nên. Có lẽ vì anh ngừng rủ em qua, hoặc do em thôi đòi vào phòng anh. Thành thật mà nói, giờ em chẳng còn nhớ nổi tại sao nữa.

Mỗi lần đi ngang cửa phòng anh, em lại thấy giày của anh để ngay ngắn cạnh đôi cửa em. Mà dạo này em rất hay đi qua đó để đến bên cửa sổ. Em nhìn cánh thợ săn ảnh chực chờ sẵn ngoài vườn. Dù em đã nấp sau tấm rèm ren, nhưng chắc họ thừa biết em đang ở đó. Thỉnh thoảng em vẫn thấy hàng xóm, nhưng họ thường băng qua đường để tránh đi ngang qua nhà mình. Có lẽ họ sợ nếu đến gần thì bản thân sẽ mắc bệnh lây nhiễm – chứng mất kiểm soát và thôi thúc muốn được chết. Biết đâu họ nghĩ em đã “mắc bệnh” rồi cũng nên. Có khi vậy thật.

Em chẳng thể tưởng tượng ra, liệu trên đời này có tồn tại cảm xúc nào hỗn độn hơn những gì anh bỏ lại. Em tự hỏi, liệu anh có lường trước và liệu trong anh có bất kì suy nghĩ gì trước khi bước vào hội trường lúc 8 giờ 22 phút sáng, ngày cuối cùng năm học đó không.

Học viện Pembroke vẫn đang đóng cửa. Hôm thứ Ba vừa rồi em đọc trên báo nói hội trường sẽ bị phá bỏ, thay thế bằng vườn tưởng niệm. Phần còn lại của trường sẽ mở cửa đón học sinh vào dịp Giáng sinh. Nhưng em sẽ không có mặt ở đó để chứng kiến cảnh hiệu trưởng mới cắt dải ruy băng vàng nữa.

Lần này, trường sẽ đón một cô hiệu trưởng, mà em cá là không thể nghiêm khắc như thầy Healey được. Em vẫn còn nhớ lần anh kéo chuông báo cháy trong trường, kích hoạt hệ thống phun nước tự động. Đây được coi là trò đùa hay nhất trong lịch sử học viện, còn được ghi vào kỉ yếu khóa hắc hoi. Sau đó, anh bị đình chỉ học năm ngày, đúng khoảng thời gian em nghỉ ở nhà vì bị cúm. Em vẫn luôn nghĩ rằng anh làm vậy là để ở nhà với em trong năm ngày đó, chơi trò Doom trên máy tính của bố và gọi điện trêu người lạ trong danh bạ – ông Dungworth, bà Shufflebottom. Chỉ cần nghĩ về chuyện đó cũng khiến em phá lên cười. Em chưa từng cảm ơn anh vì đã khiến em cười nhiều đến vậy.

Nghĩ lại thì em chưa từng thấy anh ốm bao giờ. Anh luôn là người mạnh mẽ nhất trong nhà. Khi bố bị sa thải, anh xin làm cuối tuần ở siêu thị Spar, anh cự cãi với bố khi bố say xỉn rồi lớn tiếng với mẹ, anh dán băng lên vết thương cho em, vỗ về em mỗi khi em về nhà, hai đầu gối rớm máu. Giờ ai sẽ thay anh làm người mạnh mẽ trong nhà mình đây, em cũng không biết nữa.

Bất cứ khi nào nghĩ về tương lai, ngực em lại nhói lên nỗi đau chẳng thể nguôi ngoai. Như rút cạn không khí trong phổi, khiến em có cảm giác mình đang chìm dần trong bể bơi rộng lớn mà không ai phát hiện ra. Vậy nên, em hầu như tránh nghĩ đến tương lai. Bác sĩ Albreck cũng khuyên nhủ em thế. Bà bảo em:

“Hãy tập trung vào hiện tại, Sam ạ. Tương lai có thể chờ đợi.”

Mấy lời này trái ngược hẳn với những gì mà em được giảng trong lớp dự bị đại học. Dù sao đi nữa, em cũng sẽ

thử theo cách của bác sĩ Albreck. Nhưng điều đó không có nghĩa là em đồng ý trị liệu tâm lí.

Còn gì mới nữa không nhỉ?

À, phải rồi, cô hiệu trưởng mới tên là Sheila Forbes. Em đọc thư cô hiệu trưởng gửi bố mẹ nên biết đó. Thư viết như này:

“Nhằm đảm bảo tốt nhất cho lợi ích của cả học sinh và gia đình các em, chúng tôi mong con trai của ông bà – em Samuel Macmillan ngừng học tại Học viện Pembroke.

Dù phía nhà trường rất cảm thông cho mất mát của gia đình, chúng tôi vẫn cảm thấy đây là lựa chọn tốt nhất để cả hai bên tiến về phía trước, với khởi đầu mới và không bị gợi nhắc về quá khứ.”

Em đã không nhận ra sự tồn tại của mình là hình ảnh gợi nhắc quá khứ. Em thậm chí còn cóc quan tâm. Em còn bật cười khi đọc thư cơ, cứ như thể chỉ cần em vắng mặt ở hội trường là chuyện ngày hôm đó được xóa sạch vậy. Chẳng gì có thể xóa nhòa mọi chuyện đã xảy ra.

Khi học sinh trở lại Pembroke, bọn nó sẽ không còn nhìn thấy những vết máu trên tường, nhưng chúng vẫn sẽ ở đó, mãi mãi. Đám người ngu ngốc thế nào mới nghĩ là có thể quên thảm họa hôm ấy.

Em chẳng cần ở đó để nhắc cho họ nhớ, không khí tăm tối và nặng nề vốn đã lẫn quất khắp các dãy hành lang trong trường.

Nhưng nói gì thì nói, em vẫn tiếc chứ, vì em là đứa hòa đồng. Em thậm chí đã được mời tới bữa tiệc của thằng Jackson cuối tuần trước, à mà đúng ra là thằng Geoff mời, nhưng em định đi cùng nó. Tiệc bị hủy rồi, dĩ nhiên. Em còn tính rủ chị Sarah Reynolds ra rạp xem *Nhiệm vụ bất*

khả thi, dù em không nghĩ chị ấy sẽ đồng ý. Chị ấy hơn em một tuổi, đang tính nhập học trường Edinburgh tháng Chín này, nhưng giờ thì em không chắc chị ấy còn tính vậy không. Hơn nữa có vẻ như chị ấy thích xem *Flipper*, hay gì gì đó hơn.

Anh đã lỡ mất sinh nhật của em rồi. Vốn anh em mình tính xem phần tiếp phim *Quạ Đen*. Em nhớ là anh phát cuồng phần phim đầu tiên. Phần hai đang chiếu ở rạp, nhưng chắc em sẽ không bao giờ có thể xem nó nữa. Sao anh luôn hứa hẹn với em mà không định giữ lời?

Em thấy chị Sarah Reynolds ở đám tang – mọi người tổ chức lễ tưởng niệm cho những người thiệt mạng hôm đó. Chị ấy mặc váy màu xanh than và đi đôi giày làm dáng chị trông cao hơn. Gương mặt chị lấm tấm mụn đỏ, hết những người khác. Em muốn vẫy tay chào, nhưng chắc chị ấy không muốn nhìn thấy em. Hôm sau, trên báo viết có hơn năm trăm người đã đến dự buổi lễ đó. Em còn chẳng biết cái thị trấn nhỏ này có đến tận năm trăm người. Em cũng muốn đứng đó cùng mọi người, nhưng chỉ dám nhìn từ xa. Vậy nên em dựng xe đạp cạnh cây sồi lớn, rồi núp sau cây mà nhìn.

Lẽ ra em không nên đến đó, mọi người đã bảo em đừng đến rồi. Nhưng em muốn biết người ta có thương đến cái chết của anh không. Em muốn biết liệu ảnh kỉ yếu của anh có được phóng to bằng cỡ tấm áp phích phim, dựng trên giá vẽ sắt màu đen và đặt cạnh những bức ảnh khác hay không.

Nhưng không. Họ tưởng nhớ mọi học sinh và giáo viên đã thiệt mạng, trừ anh. Thay vào đó, cả nhà hỏa táng thi thể anh chỉ hai ngày sau đó. Em không biết hỏa táng có được tính là dịch vụ tang lễ không, nhưng nếu đúng thì có

lẽ anh sẽ thích đấy, vì quy trình đi thẳng vào việc, nhanh nhẹn gọn lẹ. Không có màn kể lể những câu chuyện hài hước về anh, hay mấy bài thơ trầm uất tụng ca thiên thần và địa đàng. Giá mà em có thể nói với anh rằng có tận năm trăm người đến đưa tiễn anh, nhưng thực ra chỉ có mẹ và em. Ngay cả bạn thân nhất của anh là anh Adam cũng không đến. Em xin lỗi anh. Em xin lỗi vì rất nhiều điều đã xảy ra. Nếu em là một đứa em trai tốt hơn thì hẳn giờ em đang ngồi xem ti vi dưới nhà với anh, thay vì tự nhốt mình trong phòng rèm che kín cửa, cầm đầu viết những dòng này vào cuốn nhật kí mà bác sĩ trị liệu bảo em mua.

Cô Bell và bạn cùng lớp Hóa với anh vẫn đang nằm trong phòng hồi sức tích cực ở bệnh viện. Nếu họ tỉnh lại thì sẽ qua khỏi. Một tay anh đã xóa sổ cả đội bóng bầu dục. Chắc em không nhớ thương gì nhiều thành viên trong đội đâu, đặc biệt là thằng Gregory Dunn. Năm nay cúp kính trưng bày giải thưởng của họ sẽ không có gì hết. Không cúp, không huy chương và không cả ảnh chụp toàn đội. Có khi giải thưởng cuối năm sẽ thuộc về Câu lạc bộ Âm nhạc hoặc nhóm Viết văn. Vài người trong số đó cuối cùng cũng có cơ hội tỏa sáng tại Học viện Pembroke. Anh làm chuyện đó vì thế chẳng?

Trên báo viết anh đã bỏ qua khoa Nghệ thuật, chẳng buồn nhìn sang đó. Người ta đoán anh tưởng trong đó không có ai, nhưng em biết lí do thực sự. Những ai thực sự hiểu anh sẽ biết tại sao anh bỏ qua khoa Nghệ thuật. Nhưng vì không có ai thực sự thấu hiểu anh, mới nên cơ sự thế này. Mà có lẽ cả em, chắc gì đã hiểu hết anh. Anh luôn kể thầy Allans dạy Mĩ thuật là người duy nhất trong cả tòa nhà đó nhìn nhận anh. Và em nghĩ, đó là món quà cuối cùng anh dành tặng thầy.

Sau ca phẫu thuật chân thành công, thầy dạy nhạc đã xuất viện tuần trước. Nhưng thầy dạy thể chất không qua khỏi. Thầy đã mất trong tuần đầu tiên sau chuyện đau đớn đó. Cô gái tóc đỏ anh từng thích hồi năm ba là người ra đi gần đây nhất. Cô ấy mất ngày 16 tháng 7 vì “những biến chứng kéo dài”. Cha mẹ cô ấy sẽ đăng bài cáo phó dài cả trang trên báo tuần tới. Mẹ cũng muốn viết gì đó cho anh, nhưng bố bảo đừng. Bố nói sẽ không báo nào muốn đăng cả.

Em cảm thấy ngột ngạt vì màn im lặng đang vây lấy mình. Sự tĩnh lặng tàn khốc ấy hiện hữu mọi góc ngách trong nhà, em ngờ rằng bên ngoài còn tệ hơn. Anh Charlie ơi, em sắp chết rồi. Em không thở được, cũng không thể tâm sự với bất kì ai. Những người duy nhất sẵn sàng lắng nghe là nhân viên công tác xã hội, chuyên gia tham vấn tâm lí và cánh phóng viên. Còn anh, người em có thể dốc bầu tâm sự, đã không còn trên đời nữa. Anh đã lựa chọn quá chừng ích kỉ, khiến em căm ghét anh vô cùng. Nhưng rồi cũng có lúc em không ghét anh. Có những lúc em tự đập vào trán mình cho đến khi bầm tím và nhức nhối chỉ để ngăn bản thân mình nổ tung.

Bác sĩ trị liệu nói rằng “cháu đang đóng chặt lòng mình, điều đó hết sức nguy hiểm.” Chắc bác sĩ cũng lo em sẽ giống anh chẳng. Em nghĩ chẳng ai làm được như anh nữa đâu. Chuyện này khiến anh chết tên chết tuổi và chẳng ai quên nổi. Nếu đây là những gì anh muốn thì anh đạt được rồi đấy. Anh sống mãi trong kí ức muôn người, còn nhà mình ở lại bị tước bỏ mọi tương lai có thể đạt được.

Em thực sự căm ghét anh!

Không, em sao nữa ghét anh.

Em không hiểu nổi lòng mình nữa.

Viết xong cuốn nhật kí này chắc em phải giấu trong phòng anh. Bởi không ai đụng vào đồ đạc trong phòng anh cả, nhất là bố. Hiện bố đang giận anh lắm, nhưng dần dà bố sẽ nguôi giận thôi. Đây là em nghĩ thế. Mỗi ngày trôi qua, cả nhà mình đều phải đối mặt với hận thù, hối tiếc, đắng cay, than thân trách phận. Cả nhà đâu cần bố xát thêm muối vào vết thương nữa. Bố dạy nghiêm mẹ. Bố đổ lỗi cho em, cho trò chơi điện tử, âm nhạc và áp lực xã hội đè lên lũ trẻ thời nay. Bố thậm chí đổ lỗi cho nhà trường, sự thiếu cảnh giác, cả lỗ hổng an ninh. Bố đổ lỗi cho các quy định sở hữu súng ống lỏng lẻo khiến một thiếu niên chưa đủ 18 tuổi có thể dễ dàng có một khẩu súng ngắn trái phép. Người duy nhất bố không trách tội chính là bản thân mình. Bố tin rằng bố không có lỗi gì trong chuyện này. Đó là lí do em phải giấu nhật kí. Em không muốn bắt kì ai đọc được những dòng này và biết em đang nghĩ gì. Em không muốn bố biết em đang nhớ anh.

Chúa ơi, em nhớ anh nhiều lắm, anh Charlie à. Làm sao mà em ngưng nhớ anh cho được?

CHƯƠNG 2

“Mọi chuyện rồi sẽ qua” - Manic Street Preachers⁽¹⁾

“GIỜ CHÁU THẤY SAO RỒI?”

Dù đây mới chỉ là buổi trị liệu thứ ba, nhưng bác sĩ Albreck đã cho tôi thấy đầy đủ hình mẫu một nhà trị liệu tâm lý người ta hay tưởng tượng: ghế sofa bọc da, chậu cây đặt góc phòng, hộp đựng khăn giấy luôn để trong tầm với, bà bác sĩ sẽ thi thoảng mỉm cười và gật đầu để ra hiệu bà vẫn đang lắng nghe. Đương nhiên không thể thiếu câu hỏi luôn thường trực:

“Cháu thấy sao rồi?”

Thành thật mà nói, tôi hiện giờ không biết bản thân mình cảm thấy ra sao, mà cũng chưa từng. Ngay cả khi có thể chỉ mặt gọi tên thứ cảm xúc đang nổi trôi giữa mớ bòng bong trong đầu, thì tôi cũng không muốn nói ra. Bởi sau khi nghe tôi trả lời, bác sĩ chỉ đơn giản viết nó vào

(1) *Everything Must Go* là album của ban nhạc Manic Street Preachers, nói về việc đương đầu với đổi thay, mất mát và thử thách để tiến về phía trước.

cuốn sổ tay bìa da của bà. Bà hoàn toàn không quan tâm hay muốn thấu hiểu cảm xúc của tôi, và chắc chắn cũng không khiến tôi thấy tốt hơn.

“Ổn ạ.” Tôi đáp hời hợt.

“Sam này, ‘ổn’ nghĩa là sao, cháu nhỉ?”

“Cháu không biết diễn tả như nào mới chính xác, vì cháu không mang từ điển theo.”

Bà mỉm cười, nhưng tôi chẳng cảm thấy chút chân thành nào.

“Ý bác là ‘ổn’ không phải cảm xúc.”

Tôi nhìn bà chăm chăm, cần môi chờ đợi cơ hội được giải bày mọi nghĩ suy trong đầu tựa như dĩa va li sau chuyến đi dài. Có rất nhiều bài báo viết về việc cả nhà tôi nên cảm thấy ra sao sau chuyện đó – hổ thẹn, tội lỗi, dốt nát. Thế nên, chuyện tôi không gọi tên được cảm xúc trong đầu mình nào phải to tát, bởi sẽ luôn có ai đó sẵn lòng nói cho tôi biết phải cảm thấy thế nào. Tôi chỉ ước có ai bảo tôi phải nói gì.

”Với cháu thì câu hỏi này vẫn khó như mọi khi, nhỉ. Vậy thử câu nào dễ hơn nhé. Khi nào thì cháu đi học lại?”

“Thứ Hai tuần sau nữa ạ.”

“Cháu cảm thấy sao?”

Đó, lại muốn tôi nói về cảm xúc nữa.

“Dạ thì, cháu sẽ chuyển đến trường mới, ai cũng biết tên cháu dù cháu chưa từng đến đó, nên chắc cháu thấy không ổn lắm.”

“Tốt lắm.” Bà bác sĩ ngồi trên ghế, hơi nghiêng người về trước, có vẻ hài lòng với câu trả lời của tôi. “Sam này, những ai từng phải đối mặt và sống sót qua chuyện